

El cineasta Isaki Lacuesta reflexiona sobre la censura amb una videoinstal·lació al centre d'art Lo Pati

'Jo soc allò prohibit' reflexiona sobre l'arbitrarietat de la censura i la confusió jurídica a través d'una cambra fosca on es projecten imatges prohibides

Isaki Lacuesta | Cedida

?Som allò que delimiten les nostres prohibicions, ja que tota societat es defineix a partir de l'autoimposició de límits?, esta reflexió és el punt de partida de *Jo soc allò prohibit*, de l'artista i director de cinema Isaki Lacuesta (Girona, 1975), la videoinstal·lació guanyadora de la cinquena edició del Premi de Videocreació de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals, Arts Santa Mònica, Departament de Cultura i Loop Barcelona que s'exposarà a Lo Pati - Centre d'Art Terres de l'Ebre del 15 de febrer al 3 de maig.

L'obra explora els conceptes de censura i prohibició d'una manera gairebé holística i no és una crítica a la censura sinó una reflexió que aborda, entre altres molts aspectes, l'arbitrarietat i la confusió jurídica de les prohibicions, una realitat que permet que material prohibit pels jutjats es pugui trobar impunement a la xarxa, o que determinades imatges siguin prohibides en un context i admeses en un altre.

Així, la videoinstal·lació de Lacuesta es basteix a partir d'una extensa recopilació de materials -un

centenar de casos- que han estat prohibits a l'Estat espanyol al llarg dels últims 40 anys. No tots, però sí la majoria de casos han estat jutjats per delictes inclosos al Codi Penal com ara l'enaltiment del terrorisme, revelació de secrets, delictes contra l'honor, injúries a la corona, ofensa als sentiments religiosos o negacionisme. ¿Ens agrada imaginar l'espectador lliberal que arriba a l'exposició disposat a prohibir les prohibicions i que es replanteja els propis límits davant determinats continguts que ofenen la seua ideologia, o l'espectador prohibicionista que queda pertorbat per l'arbitrarietat d'algunes prohibicions?, apunta Lacuesta.

Referents a la propaganda gihadista, la pornografia antifeminista o el negacionisme estan molt presents en l'obra perquè generen possiblement les imatges més pertorbadores per als espectadors occidentals.

Concretament, la proposta es resol amb la instal·lació d'una cambra fosca on s'ha d'accedir individualment i a l'interior de la qual es projecta el material prohibit -cançons, pel·lícules, fotografies, articles, poemes, obres d'art plàstic, obres de teatre, esquetxos, tuits, llibres, propagandes,...-. En esta cambra fosca s'expropia al visitant de la seua condició d'espectador, ja que s'ha programat un software que quan detecta la mirada humana interromp la projecció, en una mena de joc que vol facilitar la reflexió més que la immersió sensorial.

Paral·lelament, hi ha enregistrada una banda sonora que recull el contingut sonor d'una enquesta realitzada a 25 músics o grups de música, amb una única pregunta oberta i lliure: ¿Pots cantar-me alguna cosa que no es pugui cantar a Espanya??. Entre els músics que hi han participat hi ha Albert Pla, Maria Arnal, Kiko Veneno, Fermín Muguruza, Maria Rodés o Pau Riba. ¿Trobem de tot, des d'aquells que s'han limitat a cantar a un tema, a d'altres que expliquen casos de temes que els han censurat, o uns altres que canten i expliquen perquè aquella cançó no es pot cantar?, explica Lacuesta.

Com a ¿pròleg o epíleg? la instal·lació ofereix també un espai informatiu sobre el tema de la prohibició, on els visitants podran trobar-hi quatre entrevistes: a l'advocat Benet Salellas, que analitza les prohibicions des de la jurisprudència; el periodista David Jiménez, exdirector d'*El Mundo* que explica les coaccions a la llibertat d'expressió; l'artista i comissari Pedro G. Romero, que parla de prohibició i tabú en el món de l'art; i finalment el cantautor Albert Pla, que exposa les nombroses experiències que ha patit de censura.

¿Creiem que és molt interessant que propostes d'aquest tipus arriben a les Terres de l'Ebre perquè fomenten l'anàlisi crític sobre allò que ens envolta?, apunta Aida Boix, directora de Lo Pati.

Jo soc allò prohibit arriba a Lo Pati, després d'estrenar-se a finals de l'any passat a l'Arts Santa Mònica. En el cas del centre d'art de les Terres de l'Ebre, la videoinstal·lació d'Isaki Lacuesta estarà acompanyada de dos peces més d'aquest mateix autor: la sèrie *Lugares que no existen*. *Goggle Earth 1.0* (2009) i el curtmetratge *El rito* (2010), tots dos projectes estan estretament relacionats amb la censura d'imatges. El primer explorant espais que l'aplicació Google Earth oculta o tergiversa, i el segon fent pública l'execució animal d'un escorxadador gironí.